

som den høitærede Minister nævnte. Han sagde for det Første, at Indkomstskatten udfyldte et Hul i vort Skattevæsen, men senere hen i Foredraget udtalte den ærede Minister som en Hovedmangel ved Indkomstskatten, at den var let at omgaa; men naar man omgaa Hullet, bliver det jo ikke udfyldt. Enhver, der har beskæftiget sig med at paaligne Indkomstskat, vil jo af egen Erfaring have kunnet see, hvor let det er i mange Tilfælde og navnlig i de Tilfælde, hvor man er allermeest opfordret til at søge at ramme Skatteevnen, at omgaa Skatten, og saaledes bliver altsaa denne Anbefaling kun af meget ringe Betydning. Med Hensyn til den tredie Grund, som den høitærede Minister nævnte, nemlig, at man derved kunde skaarne de smaa Indtægter, vil jeg gjøre opmærksom paa, at Udtrykket „de smaa Indtægter“ er et meget elastisk Begreb efter de forskjellige Villkaar, hvori man under Livets afværende Forhold befinder sig, og at man ved dette Udtryk under denne Sags Forhandling altid mener Skatteevnen; men nu er det jo almindelig erkjendt, endog af den høitærede Minister saavel som af Forsvarerne for det foreliggende Flertalsforslag, at det netop er en af Skattens Hovedmangler, at den ikke kan komme til rigtig at træffe Skatteevnen saaledes, som man vil. Naar man tager et bestemt Beløb for derved at betegne Skatteevnen, saa viser det sig, at Mennesker med den samme Skatteevne efter Indkomstskatlovens Bestemmelser have den mest forskjellige Evne til at bære Skatten. Resultatet er altsaa, at de tre eneste Grunde, som den høitagtede Minister anførte for Indkomstskatten, saa snart man rigtig tager fat paa dem og veier dem, Sætet veie, men blive borte mellem Hænderne. Derimod tror jeg ikke, at den, der har veiet Manglerne ved Indkomstskatten, vil indrømme, at de blive borte; de vore mellem Hænderne. Naar nu den høitagtede Minister i Dag erklærede som Hovedbevegrundten til at fremlægge dette Lovudkast, hvad ogsaa en æret Rigsdagsmand for Aarhus (Winther) allerede igaar ved et Forslag, der er omdelt paa vore Pladser, har yderligere oplyst Thinget om, at han tænkte paa efterhaanden at faae de indirekte Skatter og navnlig Toldbestatningen afløst af Indkomst-

skatten, saa siger jeg, at selv om ingen anden Grund stod hindrende i Veien for mig for at give denne Skat min Stemme, saa er det aldeles afgjort, at jeg ikke kunde yde nogen som helst Minister, der vilde støtte denne Opgave, min Understøttelse. Det er efter min Overbevisning den ubeligste Bet, vi kunne komme ind paa, og jeg er overbevist om, at vi aldrig nogensinde ville faae de forskjellige Dele af Lovgivningsmagten til at enes om Betingelserne for en saadan Indkomstskat, hvormed nogen af Parterne vilde være tilfreds. Tillad mig, mine Herrer, ganske flygtig, men aabent og usorbeholdent at berøre denne Side af Sagen, som man i Almindelighed krymper sig ved at komme frem med. Det er jo ganske vist, at der i det Mindste her i denne Sal er en stor Del af de Medlemmer, der have haft den mest levende Interesse for Indkomstskatten, som derved have tænkt sig en Indkomstskat med en stigende Skala, men det er lige saa vist, at dette Spørgsmaal aldrig kan komme frem, uden at der opstaar en Mistro hos dem, der ere af den modsatte Anskuelse, en Frygt for, at man stræber efter et Maal, der — jeg veed ikke, hvilket Udtryk jeg skal vælge, men det er maaske ogsaa blevet moderne i den sidste Tid at bruge dette Udtryk — nærmer sig Socialismen. (Afbrudelse.) Jeg udtaler slet ikke min Anskuelse, men kun, hvad jeg tror, der vil være til Hinder for en Enighed. Jeg siger ikke, at det er begrundet, jeg siger heller ikke, at denne Frygt har nogen Sandhed i sig, men jeg siger, at den er tilstede, og denne Frygt vil altid stille sig hindrende i Veien for en sand Enighed om en saadan Skat. Derfor man har det samme Maal for Die, men man i Stedet for at søge det virkeliggjort igennem en Indkomstbestatning vil søge det virkeliggjort igennem en Luxuskat, ikke alene igennem en Told paa rene Luxusgjenstande, men ogsaa ad andre Bete — og man har jo paa andre Steder set flere Bete og Midler anvendte i den Henseende —, saa er jeg overbevist om, at denne Frygt vil falde til Jorden. Det er en Frygt, som efter min Overbevisning i og for sig ikke er begrundet, men den har dog alligevel ikke været til at udrydde paa Grund af den gjensidige Mis-